

Otok Kristusa Kralja pod severnim tečajnikom

V takozvanem Beringovem prelivu, ki loči polotok Alasko od severnovzhodnega kora Sibiri, precej natančno na tistem poldnevniku, ki na njem morajo spreminjati dan, leži majhen otok, ki spada k Združenim državam Severne Amerike. Ta otok so doslej imenovali King Island ali Kraljevi otok. Tamkaj prebivajo sami Eskimi. Zaradi škode lege tega otoka, ki leži na tistem meridijanu, bi prebivalci enega dela otoka lahko obhajali nedeljo, medtem ko bi prebivalci drugega dela imeli že ponedeljek. Po mednarodnem dogovoru se namreč na tem poldnevniku mora spremeniti datum, kadar ladja vozi čezenj.

Na tem otoku so na praznik Kristusa Kralja imeli veliko slovesnost. Tega dne je namreč prebivalstvo tega otoka svoj otočji prekrstilo v Otok Kristusa Kralja. Otok sam je hribovit in skalnat. Najvišji vrhovi tega otoka so do 300 metrov visoki. Pravijo, da otok po svoji zunanosti spominja na Gibraltar. Na najvišjem vrhu tega otoka so tega dne postavili otočani velik kip Kristusa Kralja, kateri je viden po večjem delu otoka. Tega dela se je vse prebivalstvo vneto in zelo požrtvovalno udeleževalo. In je bilo treba precej vneme in žrtev, preden so ta kip mogli spraviti na tisti kraj.

Zanimiva je predzgodovina tega kipa. Na otoku pase duše jezuitski pater Bellarmin Lafortune, ki že celih 35 let tukaj deluje ter je

večina vsega prebivalstva sam spreobrnil ter sam krstil. Njegova kakor tudi njegovih sobratov živa želja je že dolgo bila, da bi na tem oddaljenem delu sveta postavili kip Kristusa Kralja. To je želel tudi sam apostolski vikar Alaske msgr. Crimont. Sloveči apostol ledenih severnih krajev pater Hubbard je nazadnje, ko je videl, da se zadeva ne premakne z mrtve točke, sam šel na delo in začel iskati primerne kipa.

Služajno pa se je ta pater v Newyorku seznanil z vdovo kiparja Samuela Kitsona. To je bil sloveč kipar, ki pa ni bil katoličan. Ko pa je spoznal katoliško vero, je prestopil h katoličanstvu ter je poslej delal le verske kipe. Ko je umrl, je zapustil mnogo umetnin svoji ženi, katere je skrbela, da so umetnine njenega moža prišle vedno na pravo mesto in v prave roke. Ko se je torej pater Hubbard seznanil s to vdovo in ji je povedal svojo željo, je dobil dostop do moževih umetniških del, med katerimi je nazadnje našel velik kip Kristusa Kralja, ki se mu je zdel docela primeren za njegov namen. Vdova je rada prepuстила otočanom tisti kip.

Toda sedaj je prišlo najtežje, kako namreč spraviti ta velik kip na samotni otok pod severnim tečajnikom. Treba je bilo prvič ta kip prepeljati čez vso širino Združenih držav ter ga nato peljati visoko gori do Alaske, nato pa v tistih samotnih krajih preložiti na ladjo ter ga na ladji prepeljati čez morje tjakaj, kjer se sicer le redkokdaj pokaže kaka ladja. To zadnje je bilo najtežje delo. Toda tudi to je bilo s skupnimi napori srečno opravljeno in končano. Ko je nazadnje kip bil na otoku, so domačini samo pograbili za delo ter vse sami naredili. Bilo jim je v veliko čast in veselje, da so mogli postavljati spomenik Kristusu Kralju. Ko je nazadnje kip srečno stal na svojem mogočnem podstavku, so bili vsi veseli. Na praznik Kristusa Kralja je bil nato kip posvečen in tega dne se je tudi ves otok preimenoval v Otok Kristusa Kralja.

Sir Chandra Bose, slavní indijski naravoslovec, ki je dognal utripanje življenja v rastlinah, je nedavno umrl, star 79 let.

Argentinski katoličani in kino

Katoliški tednik »Criterio« poroča, da je v Argentini vlada ustanovila zasebni »kinematografski institut«, ki naj pazi nad moralno filma in vzbudi čim več dobrih filmov, ki so v zvezi z argentiniskim življenjem.

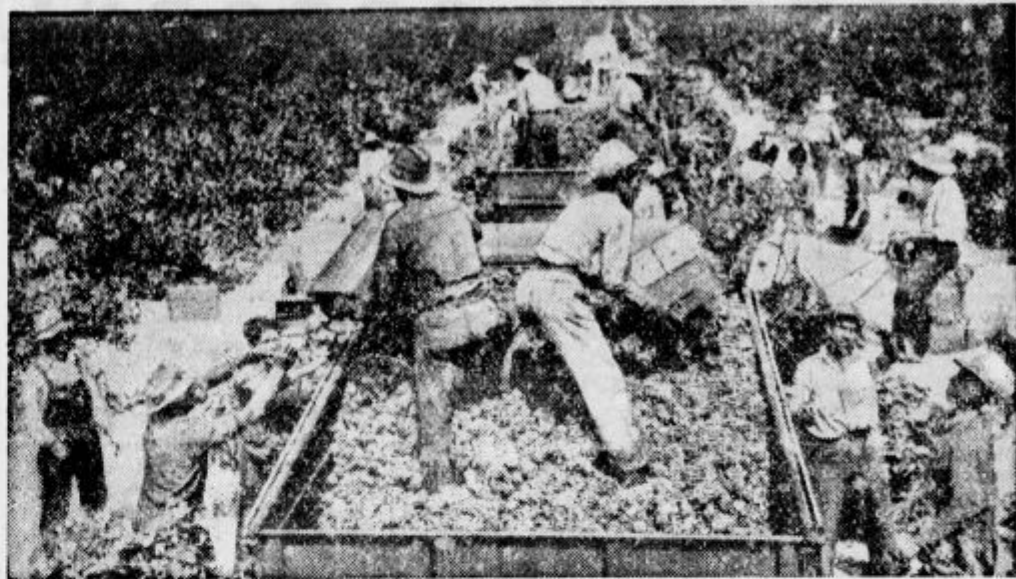
Predsednik novega instituta, katoliški kritik Carlos Pessano, je izjavil, da bo delo težko, ker je doslej vladal popolni kaos. Vsak producent je delal po svoje, brez ozira na nacionalne, moralne in umetnostne vidike.

Novi institut je v veliki meri zasluha argentinke katoliške akcije, ki se že več let bori zoper nemoralne filme. Po zgledu ameriške »League of Decency« izda vsak teden listo filmov, kjer so razdeljeni v dobre, sprejemljive, slabe, prav slabe.

Akcija proti slabemu filmu je potrebna še posebno zato, ker jih ne izdelujejo doma, ampak v masah prihajajo iz Združenih držav. Izmed 300 kinematografov v Buenos Airesu je trenutno zasedenih 90% z ameriški filmi, ki so najcenejši, saj stane ameriški le 90 dolarjev, medtem ko stane angleški 38 funtov in nemški 800 mark. Novi institut hoče argentinški film zasigurati in delati proti tujemu blagu, ki je slabo

4 leta ječe zaradi svetega pisma

Kakor poročajo iz Saratova v Rusiji, je bil tamkaj pred kratkim aretiran 75 let stari kmet Šmolc, ker je zbiral mladino ter ji prebiral in razlagal sveto pismo. Komsomolci — člani mladinske komunistične organizacije pa so starčka naznanili oblasti, nakar ga je sovjetska oblast zaprla ter po trimesečnem preiskovalnem zaporu obsodila na 4 leta ječe. Sveto pismo, ki je bilo v starčevi hiši rodovinski spomin iz leta 1801, pa so zaplenili. Oddali so to redko knjigo brezverskemu muzeju v Saratovu kot »dokument starega kapitalističnega časa«.

Medtem ko pri nas pritiskajo že zimski mrazovi, pa v Kaliforniji v Ameriki sedaj grozdje trgajo. Naša slika nam kaže trgatve v največjih vinogradih sveta na takozvanih Guastih v Kaliforniji.

Boj s pariškimi zarotniki pred 40 leti

Spomin z ozirom na zdaj odkrito zaroto na Francoskem

Francija doživlja sedaj zanimivo zgodbo, v kateri nastopajo zarotniki, ki so na vseh koncih in krajih nakopičili orožje, da bi nekega dne udarili in se polastili moči v državi. Ti zarotniki so imeli svojo skrivnostno uniformo s kapucami, zato jih imenujejo kapucarje. Stvar se bi v kratkem docela razblinila, ker kaj takega Francozov ne razburja preveč. Sicer pa taki poskusi na Francoskem niso nič novega. Nekaj podobnega je Pariz doživel meseca avgusta leta 1899.

Tiste dni se je v Rennesu vršila glasovita obravnavna zoper francoskega častnika Dreyfusa, ki

je bil obsojen, češ da je izdajal domovino Dreyfuss je bil žid. Zaradi tega je na Francoskem in drugod nastalo veliko razburjenje. Liberalci so branili tega moža, nasprotniki židov pa so dokazovali, kako škodljivi so židje vsaki državi. Francoska vlada je takrat bila tudi svobodomiseln, zato je nastalo tudi zoper njo veliko razburjenje. Vodja tega gibanja zoper francosko vlado pa je bil častnik Joles Guerin, ki je tako ostro nastopal, da je vlada sklenila, da ga zapre.

Toda Guerin se ni dal kar tako zapreti. Zbral je četo svojih zvestih, s katerimi je hotel z oboroženo silo nastopiti zoper vlado in njeno silo. Utaboril se je v neki hiši, ki je bila središče njegovega gibanja. To hišo je spremenil v pravcato trdnjavo. Njena okna je obdal z jeklenimi oklepi in jo popolnoma zavaroval. Ta hiša je potem živela pod imenom »fort Chabrol«. V ta fort je šel častnikar s svojimi tovariši in se tam utaboril. Policija pa je nekaj časa mirno gledala in ni nastopala s silo, ker se je bala prelivanja krvi. To je namreč na Francoskem vedno nevarno početje.

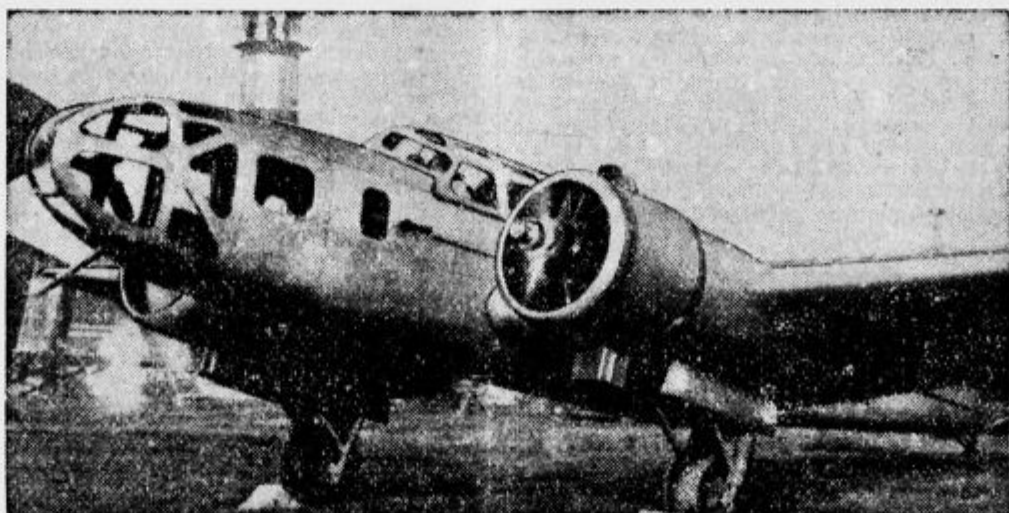
Zato je policija začela Guerina in njegove zarotnike oblegati. Toda tudi tako jim ni mogla do živega, ker so bili na vso moč preskrbljeni z živežem. Samo steklenice sline so vzeli s seboj nič manj kakor 2000. Zato policija ni mogla nikamor. Pariz se je začel smejati. In v Parizu je vedno v največji nevarnosti tisti, kateremu se Pariz smeje. Tupatam so sicer začele pokati puške, vendar brez posebne škode. Pokalo pa je navadno takrat, kadar so obleganci od svojih tovarišev od zunaj dobivali živež in strelivo. Zunanji tovariši so namreč te stvari prinašali oblegancem v hišo po strehah sosednjih hiš. Kadar koli je torej policija zagledala kako tako pomoč na strehi kake sosednje hiše, je seveda streljala, oni pa nazaj.

Tako je stvar šla do 22. avgusta. Tega dne pa pa se je na večnih vratih oblegane hiše prikazala bela postava, ki je dvignila roke kvišku v znamenje, da se vda. Bil je kuhar oblegane posadke, ki je zapustil svoje tovariše in ušel. Ta je povedal, da je iz hiše ponoči ušlo že 12 zarotnikov, ki so ušli čez strehe sosednjih hiš.

Inženir Evgen Deloncle, veliki vodja francoskih zarotnikov, je bil v Parizu aretiran.

Ko je bil nazadnje proces zoper Dreyfusa v Rennesu končan, je tedanji pariški policijski ravnatelj sloveči Lepine sklenil, da bi naskočil hišo in tako smešno zadevo s silo končal. Poslal je zarotnikom ultimatum, naj se v 5 minutah udajo, ali pa bo brezobzirno udaril. Preden je minilo 5 minut, se je skrčena posadka udala ter izročila vse orožje. Vse obleganje tega forta »Chabrol« pa je trajalo celih 38 dni.

Najnovejša francoska bojno letalo, ki so ga preskušali te dni, ima dva motorja. Spredaj je prostor za opazovalca in za strojno puško.

Sovjetsko plemstvo na plesu

Sovjeti imajo že svoje plemstvo. Čeprav 160 milijonov ljudi ruskega naroda trpi pomanjkanje, sovjetska aristokracija vendar le prireja uradne plesne, spremljane z vsem razkošjem in sijajem. Litvinov sprejema svoje goste v svoji prekrasni palači, ki ima svoje umetniške slike in pohištvo še od prejšnjega lastnika finančnika Rjabušinskega, ki pa morda sedaj kdo ve kje na Francoskem mora prebivati v najeti postrešni sobici.

Obiskovalca, ki je potem te vtise napisal v švicarskem listu »Neue Zürcher Zeitung« je sprejel livrirani lakaj. Popis se dalje tako le glasi:

»Litvinov je v fraku. V zagumbnici nosi znake Leninovega reda, ki sicer za pogled ni lep, ki pa je vendar le najvišje odlikovanje Sovjetske zveze. Čez pol ure so zbrani že vsi gostje in pisana slika se poraja človeku pred očmi. To je nekako majhno Društvo narodov. Vse mrgoli Kitajcev in Japoncev, katere težko ločiš med seboj, ki pa se smehljajo kakor za stavo. Anglija je svojega orjaškega vojaškega atašee vzel iz kraljeve garde in njegova škrlatno rdeča uniforma se blešči po vsej dvorani.

Nemški poslanik grof Schulenburg se sklanja nad roki domače gospodnje ter ji poljublja prste. Slišim, kako angleški poslanik sprašuje po zdravju gospe Litvinove, zakaj pa Moskvi so že krožile govorice o njeni bolezni. Nemški poslanik je prišel z vsem štabom svojega poslanstva. Tretje nemško cesarstvo ima na Kremnu vojaškega, mornariškega in letalskega atašee. Vsi trije nemški vojski so prišli v paradni uniformi, njihovi monikli se svetijo in njihova odlikovanja rožljajo.

Dobil sem to prednost, da sem lahko ob bufetu stal zraven maršala Budjenija, ki mi je z neumetnično in pristno rusko gostoljubnostjo ponujal ter silil jesti in piti. Maršal si je natočil nov kozarec vodke: »Prosit! Na vaše zdravje!« je zaklical. Da bi mi kaj prijaznega povedal, je rekel: »Ne poznam vaše prekrasne dežele Švice, upam pa, da bom kdaj vendar že prišel tja.« V tem hipu je pristopila mlada lepa ženska, igralka je bila. Še ves pod vtisom njegovih zadnjih besed sem odgovoril: »Pa vaša žena mora takrat priti z vami!« S temi besedami sem si hotel zagotoviti, da rdeči maršal svojega obiska ne bi napravil na čelu svojih kozakov, ampak da bi prišel v Švico kot zasebnik.

Slovesni ples pri Litvinovu je bila prva velika soareja, odkar so ustrelili rdeče generale. Inozemci so govorili le o pomenu smrti Tuhačevskega, govorili pa so šepetaje in le francosko. Stalina nikdar nihče niti z besedico ni omenil. Stalin je le »On-lui-he...« Kdor reče Stalin, spregovori le besedico »one...« Član nemškega poslanstva natančno ve, da so zadnji teden postrelili natančno 98 ljudi. To številko si zapisuje v notes za barona Neuratha, ki ljubi natančnost in zanesljivost.

Po dvorani krožijo govorice. In v znamenju teh govorice mineva ves večer. Toda nihče si ne drzne s kakim članom vlade ali s kakim drugim visokim funkcionarjem govoriti o stvareh, ki jih je polna vsa Moskva. Samo da se kak Rus približa kakšni skupini pomenkajočih se gostov, takoj pogovor zasuje drugam in začno govoriti o zadnji predstavi »Evgena Onjegin« v operi ali pa o novem kanalu ob Volgi.

Medtem je minila ura dve, ko so začeli odhajati zadnji gostje.

Mladi Skoti v slikovitih narodnih nošah skupaj peko božični puding, škotsko narodno jed.

»Le počakaj, poredni Peter, se bova pomenila, ko se mama umakne!«

